

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 187.

Anden Samling.

64de Møde.

Løvedagen den 18de Januar.

(Fortsat).

Indenrigsministeren (fortsat): Det har heller ikke, da Placaten af 1848 var under sin første Udarbejdelse, paa nogen Maade været Meningen, at man vilde have faa stor en Vægt paa Landeveiene som paa Broerne, men man gif ud fra, at man maatte have en væsentlig mindre Vægt paa Landeveiene, og Ingenieurcorpset foreslog dengang, da man i Kjøbenhavn ikke maatte høre, ifølge de ældre Bestemmelser, som ere optagne i Placaten — Ingenieurcorpsets Forslag er nemlig ældre end Placaten — mere end 9 Skpd., at der paa Hovedlandeveiene ikke maatte høres mere end 6 Skpd. Men det var kun Læsfets Vægt, Bognens Vægt var ikke taget med i denne Ansættelse. Rentekammeret fandt imidlertid dengang, at det vilde være hensigtsmæssigere med Hensyn til Controlen og give en simple Control, naar man slog Bognens Vægt sammen med Læsfets Vægt og fastsatte en Totalstørrelse for det Hele, hvilket ogsaa blev optaget i Loven. Man gif da ud fra, at man til den Vægt, som Ingenieurcorpset havde foreslaaet, nemlig 6 Skpd. eller 1920 Pd., kunde lægge den høieste Vægt af de her i Sjælland brugelige Fragtvogne, som kunne anslaaes til en Vægt af 1500 Pd. og saaledes er man kommen til en Vægt af 3500 Pd., som er gaaet over i Placaten. Derved regnede man, at der var taget fornødent Hensyn til Fragtjørsele saaledes, at man for alle Vogne, der vilde føre et større Læs, kunde foreskrive de særlige Bestemmelser, som Placaten indeholder. Man meente, at hermed vilde Bønderne, hvis Vogne i Almindelighed ikke vilde veie 1500 Pd., men kun kunne anslaaes til en Vægt af

1100 Pd., saaledes kunne føre 2400 Pd. i Læsset selv, eller 13 Tdr. Korn anslaaet til en Vægt af 12 Spd. pr. Td; det antog man for fuldkommt tilstrækkeligt for Bønderne, naar man regnede, at de i Almindelighed havde lettere Vogne, og vilde kunne føre et noget større Læs, hvortil de, naar de vilde føre et sværere Læs, maatte give deres Vogne den i Placaten foreskrevne Construction. Efter de Betragtninger, man saaledes anstillede, forinden Loven emanerede, vilde det ganske stride imod den Tanke, som man dengang er gaaet ud fra, om man nu vilde foretage en Forøgelse i Vægten, og jeg troer derfor at maatte fraraade dette Forslag.

Ordføreren: Ja, Udvalget er jo kun, som jeg tidligere har tilladt mig at bemærke, gaaet ud fra det practiske Standpunkt. Det have vi staaet paa, og vi have ikke kunnet modbevise det, der er udviklet tidligere af flere ærede Talere og nu er bekræftet af den høit ærede Minister. Udvalget sætter derhos saamegen Priis paa, at § 2 maatte blive til Lov, da vi dog troe, at Manglerne og Ulemperne derved ville blive hævede, at vi ere blevne enige om, at frasalde § 1, — og ligeledes inhærerer den ærede Forslagsstiller, som er Medlem af Udvalget, heller ikke videre den første Paragraph i Forslaget, — i Haab om, at det ærede Thing og den ærede Minister ikke ville have noget Væsentligt at erindre imod, at den anden Paragraph i Forslaget saa kan blive til Lov.

Formanden: Dette Frasald fremsattes, forekommer det mig, kun som betinget. Jeg veed ikke, om den ærede Ordfører paa Udvalgets Begne ubetinget frasalder det.

Ordføreren: Ja, det var maaskee ikke en rigtig Dittring af mig, naar jeg sagde, at den ærede Forslagsstiller ikke videre inhærerede, at